

О АНТИХРИСТУ И ЗАПАДНИМ "ХРИШЋАНИМА" - РАЗМИШЉАЊЕ СМIREНОГ СРЦА

Монах Василије, који је живео у Цариграду почетком 15. века оставио је један запис о поукама и размишљањима свога духовника који је строго живео као затворник у својој келији. Архимандрит др Амвросије Погодин превео је са грчког овај запис.

Монах Василије пише следеће: Како рекох раније, блажене успомене Старец (духовник) ретко је напустио своју келију, и само из љубави према ученицима излазио је у предсобље, где нас је поучавао својим речима, испуњеним духовне сладости и мудрости. После неколико година на путовању вративши се у Цариград, сазнао сам да је блажени Старец (духовник) болестан, и зажелио сам да га видим, пре него га Господ позове из овог живота. Још неки из нашег братства такође су желели да га посете са мном, и на вратима његове келије ми смо замолили преко келијника да нас Старец удостоји свога благослова и поучавања. Старец је благонаклоно изразио спремност да нас прими... Ускоро је и он изашао: био је потпуно сед, средњег раста, мало погурен, на уснама му је лебдео леп осмех и са добротом је гледао на свакога од нас. Често би очи његове биле осенчене тугом, зато што је дубоко сажалевао цео свет који је огрезао у гресима и невољама, па говорећи о томе, Старец је сагибао главу и плакао. Ми смо сели у полукруг и слушали речи Старца. Он нам је говорио како Господ силно жели наше спасење и да је све учинио за то, и да се Његова Милост и благодатна помоћ простире и на праведника и на грешника и да је потребан само мали напор с наше стране за спасење душе. Трпеза вере је преизобилна, али људи не маре за спасење своје душе, док саме речи "спасење" и "спасти се" значе једино избећи овоземаљске опасности и невоље, као на пример "спасти се од пожара", "спасти се од погибије у време рата" итд, јер људи мисле да је реалан само земаљски свет који се види нашим очима; а не знају да је духовни свет управо суштина ствари. Сав земни, материјални свет, обухваћен појмовима висине, ширине, дубине и тежине налази се у власти времена које опет све води уништењу, јер време је слуга смрти. Међутим, духовни свет стоји ван тих границења, изван тих ланаца и рамова меривости, јер је он бесконачно богат, вечан и неуништив. Зато је "природа ствари" ("рерум натура") у духовности.

Блажени Старец је говорио и то да се приближава страшно време. Непријатељи Господа нашег Исуса Христа поробиће нашу земљу и Велика Црква (Света Софија) престаће да буде храм Божји. Велике невоље сручиће се на земљу Ромеја (Грка) и она ће престати да постоји по великом суду Божијем. Умиру поједини људи, умиру градови, умиру и цели народи: зато што нема ничега вечног под сунцем, сем вечне душе човекове, створене по лику и подобију вечнога Бога.

Не чекајте помоћи од западних хришћана, надајући се да ће они устати на оружје ради заштите општег хришћанског наслеђа. Не чекајте. Западни хришћани, на жалост, нису хришћани. Они су многобошци. И код нас православних, такође, има много незнабожачког. Брате, немој бити огорчен овим мојим речима, него испитај своју душу. Погледај само колико је у њој кумира (идола): Ту је Меркурије - бог похлепе; ту је Афродита - богиња телесне похоте; ту је Ареј - бог гнева и рата... а у средини неки Зевс (Див) - то си ти сам, у своме самољубљу и самоугађању. Да брате, има много многобожачког у нама, јер смо ми, православни, грешни и као појединци, и као народ. Ипак, ми смо многобошци и не докрштени само на површини, а у дубини душе ми смо хришћани; зато што у смирењу нашем ми имамо у срцу Христа. И зато, без обзира на наше грехе, "у смирењу нашем помену нас Господ".

А западни народи само су на површини хришћани; а у срцу, души они су многобошци (пагани). Ми православни, тугујемо што у нашој души живе идоли, но у понизности својој падамо ничице пред Христом и свим срцем желимо да будемо Његови. Међутим, код западних хришћанство постоји као танка позлата на бронзи, а даље изнутра је потпуно многобоштво; зато јер се кљањају својим кумирима у души, а ти идоли владају над њима, јер су они горди, у њиховом срцу нема Христа. Дакле, ми, православни, смо многобошци на површини, а у дубини хришћани; док су западни, латини - хришћани на површини, а у дубини многобошци. Зато не чекај од њих помоћи за нас. Ми, православни, њима смо туђи.

Но ово још неће бити крај света. Крај ће наступити касније, и последње време налази се у рукама Божјим, а заједно с тим - и у рукама човечијим. Бог ће послати Свој срп за свемирну жетву тек тада, када човеково зло сазри до крајњих граница; јер докле год на земљи буду живели заједно са злима и праведници, и све докле год постоји Црква Христова у чистоти "неукаљавши своје хаљине" (Откривење 3,4), дотле зло у свету неће моћи да сазри. Али када већ не буде било праведника и када океан зла потопа целу васељену, тада наступа крај света, који ће бити сазжежен и нестаће у небитију ради поновог рођења као нови и савремени свет, у коме правда живи (Петрова 3, 9-12).

Пред сам крај света наступиће такве невоље које се не могу упоредити са онима из прошлости, наступиће време туге за целу васељену, и човек ће омрзнути човека, свако ће се бојати свакога, и нико неће веровати никоме... Али људи се неће уразумити, нити ће се окренути Богу који мозж да их спасе, него та општа туга угасиће сваки духовни живот: човек ће бити тако озлојеђен, тако окамењен, и опседнут једном бригом само како да преживи, да за духовни живот неће бити у човеку ни воље ни места у срцу, а неће тада бити ни учитеља духовног живота, јер ће се и они повести за овим светом. А Божије цркве или ће опустети или ће бити срушене, или духовно укаљане својим недостојним архипастирима и пастирима. И у сред тог лома и хаоса у свету јавиће се антихрист. Он ће наступати као тобожни миротворац и успокојитељ, као добар домаћин који може да заведе ред у свету, но у ствари он ће бити непријатељ свима и ненавидник (мрзитељ) свакога добра, а биће тиранин и злотвор какога никада није било нити ће бити. Сваки ће човек бити надгледан; не само свако његово дело него и свака реч, чак и унутарњи покрет душе, биће под непрестаним надзором и казном, тако да ће се човек одвикнути да мисли из бојазни, да случајно његово лице и нехотице не би изразило нешто што није у складу са влашћу светског владара, антихриста.

Сваки рад и свака пед земље биће у власти антихриста; наступиће ужасне природне непогоде, страшни вихори, вулканске експлозије, земљотреси, болести и само онај који носи на себи знак Звери, то јест сатане, имаће право на живот, мада и у најгорим ропским условима крајног сиромаштва и згажености човечијег достојанства. Све ће имати за циљ да име Христово буде потпуно исечено из срца човековог... Наступиће царство ада на земљи. Невоље неће обузети само земљу него и свемир, јер све мора да умре, да би све било обновљено васкрсењем, по речима апостола: "Трулежно треба да се обуче у нетрулежност" (I Кор. 15, 53)...

Овај свет је остарео и овештао због свога греха. А нови свет управљаће се по правди Божијој, и зато ће он бити вечан и прекрасан. "Ево све творим ново" (Открив. 21, 1-5). Но, док се то не јави, Црква Христова биће гоњена по целом свету, до истребљења. Јер док се буде служила Божанска Литургија од стране благодатног свештенства православног, власт ђавола не може се остварити на земљи. Свака Божанска Литургија - то је присуство Божије на земљи и прослава победе Христове над ђаволом и смрћу... Међу гоњенима биће велики број мученика, али биће много и отпадника, који ће примити на себе обележје Звери. Те отпаднике, те слабиће, те неваљалце већ одавно је припремала зла сила... Али знај, да ни најмоћније силе ада, не могу савладати Цркву (Матеј 16, 18), с којом Господ Христос пребива до кончине века (Мат. 28, 20). Упркос гоњењу, Бог неће

допустити да сатана уништи малобројне вернике последњих дана. Браћо, пазите на знаке наступајућег краја света, које нам је открио Господ наш Исус Христос и Његови пророци и апостоли, и не слабите у вашој нади на Бога.

Весник (Париз), бр. 144/85